

„Nu este firesc ca procentul învățământului superior privat să devină nerelevant”

["It is not natural that the percentage of private higher education should become irrelevant"]

Ing. Cristian Adomniței

Ministru al Educației în perioada 5 aprilie 2007-7 octombrie 2008

“Private higher education has always been the most oriented towards the real market demand, first of all towards the students’ needs. Furthermore, it is very flexible, permanently seeking a balance between costs and benefits, between needs and offers... The competition with public higher education – an extra warranty for those with lower income, the lack of satisfactory financial resources, operating in a country which still lacks a tradition and a culture of private contracts between universities and companies are some of the difficulties that private education needs to cope with and overcome...It is not natural that the percentage of private higher education should become irrelevant. That means that only those with an exceptionally well-designed educa-

tional offer can survive, those who ensure funding, enter mergers or acquisitions, are part of clusters, develop business relationships with reliable companies or who benefit from donations”.

1. Cred că mandatul meu de Ministru al Educației s-a suprapus peste perioada de trecere de la *boom*-ul original, caracterizat atât prin entuziasm și prin dorința de dezvoltare, cât și printr-un slab cadru legislativ, la o situație mai așezată, mai aproape de noile realități și care deja releva perspectiva sustenabilității în condițiile retragerii fondatorilor.
2. Pachetul de legi ale Educației, conceput, dezbătut și prezentat public în decembrie 2007, a oferit noul cadru legislativ pentru întreaga educație românească, nu doar pentru învățământul superior privat. Tumultul politic al anilor 2008-2010 a făcut ca aceste idei să devină acte normative abia în 2011, prin asumarea răspunderii Guvernului, devenind *Legea 1/2011*.
3. Învățământul superior privat din România a fost primul exponent post

decembrist al capitalului privat în educație. Prin urmare, a fost cel mai orientat către cererea reală din piață, în primul rând către cea a studenților. De asemenea, este foarte flexibil, căutând permanent echilibrul între costuri și beneficii, între nevoi și oferte.

4. Concurența cu învățământul superior public – o garanție suplimentară pentru cei cu venituri mai mici, lipsa resurselor financiare suficiente, desfășurarea activității într-o țară în care nu există, încă, o tradiție și o cultură a contractelor private între universități și companii, sunt greutăți cărora învățământul privat trebuie să le facă față și să le depășească.

5. Legislația actuală permite. Nu știu dacă și mentalitățile sau rezultatele obținute permit.

6. În actuala situație economică și demografică, cred că întâi va fi mai greu până să fie mai bine. Cred că, pe măsură ce învățământul public superior se va simți mai confortabil în economia de piață, își va crea, și el, noi produse și va continua declinul demografic odată cu exodul celor mai buni absolvenți de liceu la universități din alte țări, acest procent se va mai micșora. Nu este firesc ca procentul învățământului superior

privat să devină nerelevant. Acest lucru înseamnă că vor supraviețui cei care au o ofertă educațională extrem de bine croită, își asigură finanțarea, fac fuziuni sau absorbții, sunt parte din clustere, dezvoltă relații de business în cercetare cu companii responsabile, sunt beneficiarii de donații.

7. Cele mai multe interacțiuni cu universitățile private le-am avut în cadrul Consiliului Național al Rectorilor. Am fost încântat să descopăr că rectorii acestora erau integrați în CNR, că nu exista o segregare între rectorii de la universitățile publice și cele private, că toți priveau cu încredere spre viitor.

8. Când eu am ajuns student în Iași, UPA era cea mai la modă universitate. Era „cool”, era proaspătă, era vie. Purta și însemnele marketingului, cu siglă și logo. În 1994, UPA arăta cum va fi viitorul. Tranziția și trecerea anilor peste fondatori, apariția multor altor posibilități de a urma cursuri ale învățământului superior, în România sau în alte țări, au făcut, cred eu, ca entuziasmul să se mai estompeze și să se ajungă în situația actuală. Din anumite puncte de vedere, multe subiective, aș fi vrut ca anul 2008 să arate altfel.